

טז השותה שמן זית כמו שהוא, אינו מברך עליו כלל, משום שמזיק, ואם עירבו עם שאר דברים, איכ הוא מפל, ואם יש לו מיהוש, שעיקר כוונתו משום השמן, אלא שמערבין בשאר דברים כדי שלא יזיק לו, ואם כן שמן הוא העיקר, אפי' הוא פחות מן השאר דברים, מברך בפה'ע. ואם עיקר כוונתו לשנות מפני הצמא אלא שאגב נותן לתוכו שמן לרפואה, מברך רק על השתיה שהכל, ומי שיש לו שלשול נותן לתוך המשקה אגוז מוסקאם שברכתו בפה'ע (או צימרינג), דינו בשמן (קמן ר"צ סקף ד' ונחיא ס' לנד):

יז אחד מחמשה מיני דגן שנגדל בעציץ שאינו נקוב ועשה ממנו פת, אינו מברך עליו המוציא לחם מן הארץ, דאינו נקרא ארץ (כדל' ביכ'י לנחיס ספ'י), אלא מברך עליו במ"מ. ומה מברך עליו בחמ"ז (כדל' בזכרותו כ"ס פק' ג' שחלו כחל טבל דמוקי דחמט בעינן שאינו נקוב) וי"מ במ"א ק"י קס"ח קט"ו, ויל' דה"ס דלוי מבדק כפה"ח דלך קרנל חלמ' חלל' המחובר כדל' בחולין קל"ט כחל' קן כחל'ט כל' חל'ט כ"י פ"ט כרתי'י). ואמנם על פירות האילן, צ"ע אם מברך בפה'ע, אם מקרי פרי וגם אם נקרא עץ (ועיני מה שכתבתי בי"א סוף הלכות לולב):

בלל נב דין רומב של פירות וירקות (קי' ר"צ):

המבשל ירקות לאכילה, מברך גם על הרומב בפה"א, דאע"ג דעל מי פירות כשחמץ מברך שהכל בדלעיל כלל מ"ט ס' ג', י"ל דיותר יוצא מעם הפרי ע"י בישול משיוצא

נשמת אדם

[illegible]

צ"י הדרינ
קק"י). אפ
רק שצריך

ב ועל ר
אלא

אינו מברן
הבוריקעל
זבמקום ש
אחר מנהג

(א) תחלה
דשקו כ:

מזשנים חוחס
מימיהם מזרן
ללול ועיקר ע'
אכילתן משא'
שהכל ע"ה, ומ
לדלו דרך למש
אלא כעין חסו
דרך למשקונה
אוהן פירות לו
או לנזרך אכיל
צירקות מייכי
מעם הפרי ול
דכ"ה צירקות
שראיו נחשז
נזרך אוהן יכו

ואמנם דעה
אף
זהר מב"ם

לשחותן כו', א'
כששלקן לשחור
כוונתו דמחמץ
שהכל, וע"ז כ'
מצדך כשלקוח
בכרש"א דא'

שוב עייתי
עיקרו

[illegible]